Коли на Роменовий луг приходить весна, першими прокидаються від зимової дрімоти джмелі. Підкріпившися медом, якого трохи лишилося в запасниках, вилітають надвір. Всідаються на даху хатинки з моху, трави та гілочок і починають настроювати свої інструменти — цимбали, скрипки, тромбони. А малий Джмелик дістає з-за пазухи калинову сопілочку.

Якийсь час оркестр безладно гримкотить, бряжчить, вицигикує. Та ось наперед виходить Джміль-диригент у чорному блискучому фраку. Він змахує чарівною паличкою і над ще сонним лугом злинає бадьора мелодія. Зачувши її, гінкіше ідуть у ріст трави, розкривають ніжні пелюстки квіти. Роменовий луг оживає.

День у день трудилися музиканти із джмелиного оркестру. Перелітали з долини в долину, з пагорбка на пагорбок, бо всюди була потрібна їхня музика.

Коли вже весь луг буяв зеленими травами, квітнув веселково, Джміль-диригент сказав своїм музикантам:

— Тепер нас інша робота чекає. Настало літо, треба нектар збирати.

І вони сховали у скриньку свої інструменти — до наступної весни. Тільки Джмелик залишив при собі калинову сопілочку, бо так не хотілося з нею розлучатися.

Розлетілися джмелі по неозорому лугові, хто куди. Лише надвечір поверталися вони до свого обійстя, наповнювали дзбанки солодким нектаром. Щоразу їхні дороги пролягали все далі та далі.

Одного дня Джмелик у пошуках взятку залетів аж на той берег Синього озера. Понад берегом простягалася Довга долина. Джмелик облетів її всю і в здивуванні присів на суху очеретину. Трава в долині

ледь зеленіла, а квіти, хоч і росли тут, але не цвіли. Що з ними трапилось? Та не було в кого й спитати. Ні пташки довкола, ні комашки. Якась глуха долина...

— Що ж це таке з ними? — промовив Джмелик сам до себе.

— А хтозна,— почулося раптом з очерету. І поруч з Джмеликом присіла маленька рудувата пташка — Очеретянка.— Добре, що ти тут появився. Бо мені одній аж страшно. Скільки не співаю, а вони не хочуть розквітати. Чи не злий чарівник пройшовся по долині та й зачарував усі квіти?

— Ну, це вже ти вигадуєш! — заспокоював Джмелик пташку.— Зараз спробуємо їх розбудити.

І він дістав з-за пазухи свою сопілочку й заграв.

— Ой, леле, он одна розквітла! А он і друга, третя! — защебетала радісно Очеретянка.

Та як не вигравав, як не старався Джмелик-сопілкар, інші квіти лише на мить підводили голівки й опускали.

— Не вистачає в мене духу,— засмутився Джмелик.— Але я хутко повернуся! — сказав Очеретянці й полетів за озеро.

На їхньому обійсті було порожньо. Усі джмелі в розльотах. Тоді Джмелик дістав свою сопілочку й заграв тривожну пісню.

Першим прилетів до хати Джміль-диригент.

— Гу-гу-гу! — був сердитий.— Що це тобі в голову збрело? Усі ділом зайняті, а він!..

Та коли Джмелик розповів йому про побачене за Синім озером, Джміль-диригент схопив найбільшу трубу й затрубив, аби в усіх кінцях Роменового лугу було чути. Невдовзі весь джмелиний оркестр був у зборі й поспішав за Джмеликом у Довгу долину.

Вони грали так, як ще ніколи не грали. Сонячна музика линула над долиною, і квіти сколихнулися, почали розкривати бутони. Зацвіла, заяскравіла вся долина. Де не взялися птахи й ну виспівувати, витьохкувати, загули бджоли.

— Тепер тобі не буде сумно,— мовив Джмелик пташці Очеретянці.

— Прилітайте до нас по нектар! — запрошувала вона, рада-радісінька.

По дорозі додому Джміль-диригент казав Джмеликові:

— Нехай завжди буде з тобою сопілочка. Раптом ще кому знадобиться джмелиний оркестр. Тоді скликатимеш нас...

І тепер і навесні, й улітку, чи в близькій, чи в далекій дорозі не розстається Джмелик зі своєю сопілочкою. Якщо потрапите ви до Роменового лугу, то, може, й стрінете там цього славного Сопілкарика. А я не раз там бував, не раз його бачив і слухав.